

BÁGL
studentský časopis

SNÍH

Zimní číslo Báglu právě včas!

Vážení čtenářové,

předkládáme vám letošní třetí číslo vašeho našeho studentského časopisu. Doufám, že doufáte, že nejde o číslo poslední. Pokud ne, ihned přestaňte číst, udělejte dvacet jedna angličanů, sedněte do kouta a přemýšlejte o sobě.

Vážení pozůstalí, přeji Vám spoustu zábavy s komiksem, hlodem (Opravdu už je začněte do té krabice na nástěnce ČJ a dějepisu házet!) a dalšími hovadinami. Mějte radost z odpovědí paní Řetické a nechte si do hlavy přinést přínos různorodých recenzí.

Žijte famfárově a hlavně žijte!

PS: Držte si kšiltovky a nezmrzňte!

Daniel Mužátko

Obsah:

Úvod	2
Rozhovor (J. Řetická)	3
Frida Kahlo	7
Anděl Páně 2 (recenze)	9
Opačným směrem - Pochod pro Aleppo	10
Kečupová mračna (recenze)	11
Nudné rozhovory, hlody	12
Sólo pro paní Tomáškovou	12
Komiks Harry Potter	13

Šéfredakce: Daniel Mužátko
Johanka Horáková

Redaktoři: Anna Sochorová
Nikola Vaculíková
Júlie Kafková
Veronika Vacková

Grafika: Libor Havlík

Ilustrace: Veronika Vacková

Korekce: Mgr. Iveta Dlouhá

Komiks: Bohuslava Rosecká
Václava Rosecká

Rozhovor Jaroslava Řetická

Lidé často začínají hovor otázkou: Jak se máš? Co na to většinou odpovídáte?

Ona je to spíš taková formalita. Víím, že v některých zemích ani moc nečekají odpověď. Takže většinou říkám: „Fajn, dobře, díky!“

Působíte jako velký životní optimista. Máte nějaký lék proti negativnímu myšlení nebo jak to děláte?

To ti děkuju! Nevím, asi se člověk už tak nějak narodí, s určitým přístupem k životu. A určitě je to také ovlivněno i prostředím, ve kterém člověk žije, lidmi, se kterými tráví čas...to by nám vysvětlil psycholog.

V soukromí mě pozitivně nabíjí rodina a přátelé, příroda a sport... v práci šikovní studenti a milí kolegové...a ano, snažím se myslet pozitivně – život je pak veselejší!

Pomáhá vám v tom třeba i umění?

Určitě! Umění se mi od malička moc líbilo. Hlavně hudba, tu mám moc ráda, filmy, divadlo a pak taky architektura – zajímá mě především moderní architektura – ráda o ní čtu, ráda se jedu někam podívat. O kultuře a umění ráda debatuji se studenty a jsem ráda, že mou lásku k umění sdílí i moje dcera, kterou se k tomu snažíme vést.

Rozhovor Jaroslava Řetická

Dříve jste žila v Praze, tam je přece jen výstav a koncertů více. Nechybí vám to?

Ani ne. Už jsem si zase docela zvykla na život zpátky na Vysočině. Po pravdě řečeno, změna to byla, ale protože se mi mezi tím narodila dcera, tak to teď vnímám trošku jinak. Mám pocit, že pro děti je to tady určitě lepší. Jsme obklopeni krásnou přírodou, v okolí můžeme sportovat, všechno je v dosahu... A koneckonců, do Prahy jezdíme pořád docela často – mám tam hodně přátel a není to tak daleko. Nějaké ty kulturní akce si tedy aspoň občas kromě Žďáru dopřejeme i tam.

Nemáte auto. Není to problém?

Vůbec! Dle mého názoru, pokud člověk žije ve městě v České republice, auto nepotřebuje. Je to pěkný luxus navíc, ale já radši ty peníze utratím právě třeba za kulturu nebo cestování – at' už po naší České republice nebo po jiných zemích. Autu se vyhýbám také z ekologických důvodů – aut je dneska zbytečně moc a je škoda, že si to lidé buď neuvědomují, nebo jsou příliš pohodlní. Inspirací by nám mohla být třeba Kodaň, kde dle statistik asi 30 % lidí nemá auto, zato téměř všichni jezdí na kole! Doporučuji všem.

Vy jste dříve hodně cestovala, pracovala jste i pro cestovní kancelář. Nevadí vám, že když jste teď učitelka na střední škole, musíte být celý rok tady a cestovat můžete jen o prázdninách?

Když je člověk mladý, má spoustu energie a plánů, je zvědavý a chce cestovat. Alespoň u mě to tak bylo. Toužila jsem vidět svět, poznat jiné lidi a kultury, navštívit zajímavá místa, naučit se cizí jazyky. Ted' už jsem starší, mám malou dcerku a trochu jiné hodnoty. Ale cestování jsem se úplně nevzdala – to ne! Za poznáním a přáteli, které máme v různých částech světa, vyrážíme během prázdnin a taky ve škole jsem nedávno měla několik příležitostí vycestovat s našimi studenty – byli jsme v Anglii, ve Španělsku a USA. O všechny školní exkurze byl velký zájem, někteří mladí cestovatelé s námi vyjeli dokonce několikrát. Je vidět, že i Vaše generace se ráda podívá do světa.

Jako průvodce jste jezdila do Řecka?

Začínala jsem ve Španělsku – jako studenti španělštiny jsme se spolužáky z vysoké školy během studia jezdili do Španělska pracovat jako delegáti české cestovní kanceláře. Byla to krásná letní brigáda, při které

Rozhovor Jaroslava Řetická

jsme zdokonalili naše jazykové znalosti a poznali svět. Cestovní kancelář, která se mezitím rozrostla, nám poté nabídla delegaturu i na řeckých ostrovech. Obě země a vůbec celou oblast Středomoří mám moc ráda.

Zpátky do školy. Učíte na Bigy i na Kolpingu – znáte tedy mnoho studentů. Jak si myslíte, že se studenti od vašich

časů, ne že by to bylo dávno, změnili? Tehdy byla jiná doba. Internet a počítače, to vše teprve začínalo. Na jednu stranu nám to dnes život

usnadňuje, na druhou mám pocit, že dnes je až příliš mnoho médií a informací, občas je těžké si vybrat to důležité a správné. Myslím, že jsme měli tak nějak více času na sport, koníčky, na kamarády...na Vás jsou dnes kladeny zase jiné nároky, vlastně na nás všechny.... V zásadě si ale myslím, že studenti se zase tolik nezměnili, pořád jsou studenti, kteří se chtějí něco naučit, mají o něco zájem, baví je to a pak je s nimi radost pracovat.

„Toužila jsem vidět svět, poznat jiné lidi a kultury, navštívit zajímavá místa, naučit se cizí jazyky.“

Lidé, kteří poznali, jak je to na školách v cizině, často říkají, že například v Británii se studenti více učí, jak argumentovat, jak diskutovat. Co si o tom myslíte?

To je pravda! I v Americe jsme to teď viděli – studentům se tam dává více prostoru na diskuse, debaty, učí se, jak hledat argumenty, jak vyjádřit a obhájit svůj názor. Myslím, že to tu trochu chybí.

A proč to tak je?

Myslím, že je to i daň doby a politické situace, která tady dlouho byla. Po mnoho let jsme nemohli moc vyjadřovat svoje názory. Ale

už se to určitě zlepšuje – jak lidé víc cestují, navzájem se inspirují... Lidé jsou otevřenější.

Sledujete politiku? Alespoň v zemích, jejichž jazyky učíte...

Snažím se mít přehled. Poslouchám zprávy, čtu noviny, potřebné dohledávám na internetu, myslím, že je to důležité. Kromě českého rozhlasu, hlavně stanice Radiožurnál, poslouchám především španělské Radio Nacional, britské BBC a současné společensko-politické dění rádi rozebíráme s přáteli. Ráda si vyslechnu

Rozhovor Jaroslava Řetická

názory vzdělaných lidí, kteří mají všeobecný přehled a ví, o čem mluví. Ráda také čtu a poslouchám komentáře odborníků.

Doporučila byste něco nám studentům?

Necítím se úplně povolána někomu něco doporučovat nebo radit. Koneckonců každý jsme jiný, máme jiné životní hodnoty a cíle. Co bych ale doporučila na základě vlastní zkušenosti – vyrazit do světa. Člověk získá úžasné zážitky a zkušenosti, pozná nové přátele, naučí se samostatnosti a celkově si rozšíří obzory. Je fajn vyjet za hranice rodné hroudy, trochu se porozhlédnout a vyzkoušet si zase jiný život. Studentům bych ráda popřála, aby byli spokojení a šťastní, aby se jim v životě podařilo dosáhnout toho, co chtějí.

Děkuji za rozhovor.

Oblíbená dětská knížka

těch bylo hodně, těžko vybrat jen jednu. S babičkou a dědou jsme rádi četli třeba Krakonošovy pohádky nebo Deník kocoura Modroočka

Oblíbená kniha/spisovatel

zase těžká volba, celkově čtu ráda cestopisy nebo knihy o umění a přírodě. V poslední době mě zaujala kniha „Reflections on a Marine Venus“ od Lawrence Durrella, britského autora, který velkou část života strávil v Řecku. Je to takový průvodce krajinou Rhodosu. Až bude čas, chystám se na „Prahu Václava Havla“ od Zdeňka Lukeše, historika architektury. Rozečtenou mám knihu „Nebojte se Ameriky“ od Martina Gilara, českého vědce, který žije v USA

Oblíbený hudební žánr

jednoznačně jazz a všechny jeho druhy... líbí se mi třeba Diana Kral, Norah Jones nebo John Legend. Pak taky klasická hudba, R&B, world music, chill out a rock

Oblíbený skladatel

Bach, Chopin, Philip Glass, Leonard Bernstein

Oblíbené jídlo

středomořská kuchyně – všechno!

Oblíbený jazyk

angličtina, románské jazyky a řečtina

Oblíbená města

ve Španělsku určitě Valencie, Granada a Madrid. V Anglii Londýn a Bath. Moc ráda mám italské Trento a Janov. Stejně dobře se ale cítím taky v přírodě – u nás na Vysočině, na horách – krásné jsou Alpy, a nejraději jsem u moře.

Oblíbený malíř

Claude Monet, Francisco Goya, Pablo Picasso a Edward Hopper

Frida Kahlo

Magdalena Carmen Frida Kahlo y Calderón se narodila 6. 7. 1907 v Coyocanu v Mexiku. Fridino dětství bylo plné osamění, protože po narození její další sestry matka Fridě přestala věnovat pozornost. Ve věku šesti let malá dívka onemocněla dětskou obrnou, kterou překonala, ale nikdy se nezbavila kulhání.

V 15 letech nastoupila do Národní přípravné školy, která poskytovala nejlepší vzdělání. Zde se také Frida seznámila se svým budoucím manželem Diegem Riverou.

Kahlo vždy vystupovala z řady, byla výbornou studentkou a chtěla se stát lékařkou, osud s ní měl však jiné plány. 17. září 1925 do autobusu, kterým cestovala, narazil protijedoucí trolejbus. Fridino tělo zůstalo zaklíněno v autobusu propíchnuté železnou tyčí. Sanitka ji odvezla v kritickém stavu. Měla několik zlomených obratlů, klíční kost, dvě žebra a roztržštěnou pánev. Na pravé noze měla jedenáct fraktur a úplně rozdrčené chodidlo. Rok trávila rekonvalescencí na lůžku. Z toho měsíc naprosto nehybná v nemocnici v sádře. Prodelala 30 operací, ale ty ji neuchránily od toho, aby zbytek svého života trávila v bolestech, které se snažila utlumit alkoholem a drogami.

„Chtěla jsem své smutky utopit v alkoholu, ale ty mrchy se naučily plavat.“

„Chtěla jsem své smutky utopit v alkoholu, ale ty mrchy se naučily plavat.“ Ale i tato tragédie pro ni měla obrovský přínos v její následovné tvorbě. Na lůžku se nudila, a tak se rozhodla, že se pustí do malování. Nejčastěji šlo o autoportréty, byly vědomě naivní, barevné, s prvky mexického lidového umění.

Ve svých 21 letech se zamilovala do mexického malíře Diega Rivery. Líbil se jí jeho přístup k umění a politice, který byl shodný s jejím. Rivera byl sukničkář, o 20 let starší než Frida a měl 130kg.

Nepatřil mezi pohledné muže, ale i přes to všechno si ho Kahlo v roce 1929 vzala. Jejich vztah byl bouřlivý, naplněný vášnivou láskou, nenávistí, žárlivostí a milostnými aférkami. Diego se jako muž zhodnotil ve vlastní autobiografii a řekl o sobě následující:

„Našel jsem velmi málo toho, co by se dalo říci v můj prospěch. Čím více jsem nějakou ženu miloval, tím více jsem toužil ji zraňovat. Frida byla pouze nejviditelnější obět tohoto odporného zvyku.“

Frida Kahlo

Byli k sobě připoutáni a zároveň se ničili. Dospěli k rozvodu, aby se opět vzali. Nedokázali bez sebe být.

Její tvorbu ovlivňovala všechna bolest, kterou si prožila, manželství s Diegem, mexická kultura, aztécké tradice či několik nevydařených těhotenství.

V její tvorbě převažují autoportréty. Na otázku, proč tomu tak je, odpověděla:

„Protože jsem tak často sama, protože já jsem subjekt, který znám nejlépe.“

V roce 1938 měla Frida svoji první výstavu obrazů v Julien Levy Gallery v New Yorku. Těšila se ze svých úspěchů, ale od roku 1940 začala její sláva upadat.

Frida Kahlo umírá 13. července roku 1954. Její pozůstatky jsou uloženy v urně vystavené v „Modrém domě“, který sdílela spolu se svým manželem Diegem Riverou. Rok po její smrti věnoval Rivera dům mexické vládě, aby se z něj stalo muzeum. 12. července 1958 byl „Modrý dům“ oficiálně otevřen jako „Muzeum Fridy Kahlo“.

Nedala si jen tak něco vymluvit a své plány uskutečňovala i za cenu vlastní bolesti jak psychické, tak i fyzické. Snad si chtěla dokázat, že zvládne sama naprosto všechno.

Anděl Páně 2 byl jeden z nejúspěšnějších filmů roku 2016!

Anděl Páně 2, který měl premiéru 1.12.2016, se už v lednu stal jedním z nejúspěšnějších filmů roku 2017. Jedná se o pokračování slavné pohádky Anděl Páně z roku 2005, jejímž režisérem je Jiří Strach.

Opět se setkáváme s nešikovným andělem Petronelem a mazaným čertem Uriášem. Petronel stále pracuje u Nebeské brány a je přesvědčen, že by si zasloužil lepší službu. Proto ho Uriáš pobouzí, aby utrl jablko ze stromu poznání a aby věděl to, co ví jen Bůh. Při hádce jim jablko spadne na Zemi, a tak ho musí najít. Na Zemi se zrovna slaví svátek Mikuláše a oba se setkávají s malou Anežkou a její maminkou Magdalénou. Není lehké najít na Zemi to správné jablko a hlavně ho získat, proto zažijí spolu skvělé dobrodružství a samou legraci. Nakonec zjistí, že největším poznáním je přátelství a schopnost odpuštění.

Kdo ještě neviděl, určitě neváhejte! Kde jinde byste našli tak zábavnou dvojici, jako je Petronel a Uriáš?!

Nikola Vaculíková

Opačným směrem

Možná jste slyšeli o Pochodu pro Aleppo. Co si pod tímto názvem představit?

To byla otázka, která mě napadla, když jsem se společně s několika dalšími lidmi vydala na evangelickou faru na setkání s účastníky pochodu, který dorazil do Žďáru v úterý 24. ledna.

Nesešlo se nás mnoho. Sesedli jsme si do kruhu. Měli jsme možnost vzájemně debatovat, ptát se a sdílet myšlenky, názory a osobní příběhy.

Smysl pochodu nám objasnila jeho hlavní iniciátorka Anna Alboth.

Rozhodla se, že nemůže dále jen tak žít s vědomím, jak kritická je situace v Sýrii a že je zde pácháno násilí na civilním obyvatelstvu. Zorganizovala akci, jejímž cílem bylo vydat se opačným směrem, než kterým proudí uprchlíci, do země zmítané občanskou válkou. Pochod neměl být nijak zaujatý pro tu či onu skupinu operující na Blízkém východě, snažil se (a stále snaží) upozornit politiky a mezinárodní organizace na trvalý tamější konflikt a apelovat na jejich vliv v této oblasti.

Na sv. Štěpána vyšla z Berlína skupinka lidí, k níž se mohl a může přidat každý, třeba i jen na hodinu.

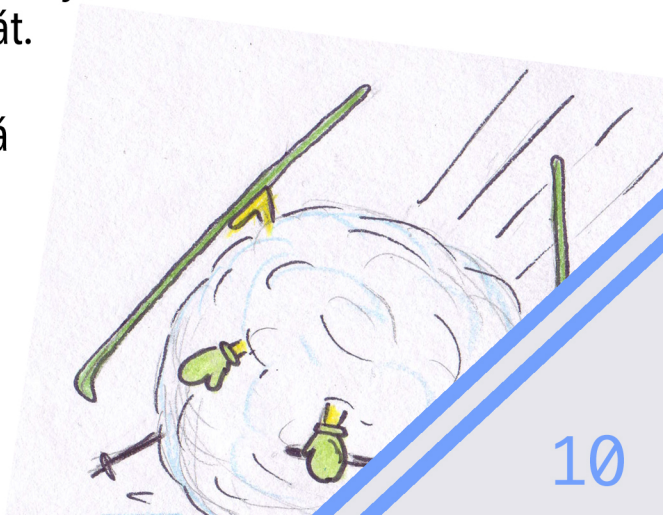
Jak je však možné opustit zaměstnání, školy a rodiny? Jeden z účastníků diskuze řekl, že podle něj mělo větší význam udělat něco pro dobrou věc, než setrávat v zaměstnání, které bylo sice lukrativní, ale nenaplňovalo ho.

Atmosféra besedy byla velmi příjemná a inspirativní. Rozešli jsme se s tím, že dobrá myšlenka má jistě svůj význam, i když její zrealizování nemusí být vždy snadné.

Jak totiž řekl jeden starší účastník z Francie, Antoine: „Pro mě je nejtěžší to, že jsem daleko od svého místa, a za nejkrásnější považuji to, že mé místo je tady.“

I když nikdo neví, jak cesta dopadne a jestli účastníci pochodu dojdou až do Aleppo, přesto má jejich pouť určitě smysl, i když se to každému nemusí na první pohled zdát.

Johanka Horáková

RECENZE

Annabel Pitcherová, Kečupová mračna

Knihu vypráví v podstatě obyčejná holka. Chodí do školy, má kamarády, rodinu, zamilovává se a vede normální život. Ale jak už to tak bývá, všechno se zdá až moc jednoduché na to, aby to bylo pravdivé. Zoe totiž tráví noci tak, jako asi žádný jiný teenager na světě, nejsou to tedy žádné party nebo rádoby pokusy o rebelii, na kterou jsme zvyklí z knih, filmů i z reálu. Je to vyzpovídání sebe sama pomocí dopisů, jež odesílá do vězení vrahovi odsouzenému na smrt. Oba totiž mají něco společného, jak sama v první zprávě říká. "Zabil jste někoho, koho jste miloval, a já zabila někoho, koho jsem měla milovat."

V dopisech se vrací zpět do minulosti, kde se jí do života připlou dva odlišní kluci, kteří taky ale mají pár věcí společných. Jednou z nich je i to, že jí oba zcela předvídatelně zamotají hlavu.

Jako i samotná hrdinka, i vy stále měníte perspektivu pohledu na lidi i okolnosti v příběhu. Vtip je tedy v tom, že do poslední chvíle nevíte, jak a koho vlastně zabila. A i když to zní možná morbidně, nebudete se moci slíbeného rozuzlení dočkat. Napětí tu tedy nechybí. Kniha má ale samozřejmě i své mouchy. Například mně osobně vyloženě "nesedla" hlavní hrdinka. Ze začátku jsem ji měla ráda, ale postupem času jsem se s ní přestala úplně ztotožňovat a měla jsem kvůli její neschopnosti chuť knihu odložit. Moje natěšenost a touha znát jméno oběti mě donutila číst dál. Ke konci už se ale příběh neuvěřitelně vlekl a já už měla náběh přeskočit na poslední stranu. Rozuzlení mě naprosto oddělalo, bohužel ne v tom dobrém slova smyslu. Čekala jsem to mnohem lepší a Zoe by si, když to přeženu, zasloužila smrt více, než skutečný nebožtík.

Námět knihy byl perfektní. Systém vrah píše vrahovi je o to lepší, když si uvědomíte, že zatímco vězeň čeká na svou vlastní smrt, Zoe zůstává na svobodě a vesele se pohybuje mezi lidmi. Oceňuji i to, že hlavní hrdinka je zároveň i ten největší záporák. Jak jsem ale zmínila, nesouhlasila jsem s ní v mnoha ohledech a to i s ostatními drobnostmi mi knihu zkazilo. Celkový dojem mám tedy takový, že nápad na příběh je skvělý, jeho konečné provedení však nikoli.

Júlie Kafková

Nudné rozhovory

V.

- Se mnou rozhovory nejsou nudný, jo.

VI.

- Na co píšem?
- Já nevím, mě nebavilo to předtím.
- Co to bylo?
- Nevím co.

Hlody

Paní Klimešová v hodině OV 4.B.:
"Máte v třídnicí mrdník a pak se divíte, že se tam Zobačová nevejde!"

Po škole se začíná zvolna šířit zpráva,
že 9. února 2017 ve 12:43 se v
učebně 404 pan Mgr. Jaroslav Jelínek
slyšitelně zasmál.

Gauč se vrátil! Kraus mlčí.

Sólo pro paní Tomáškovou

Asi si v Assisi Sisi sen kreslí,
slyší les sychravý sud světa sát,
slepýše, sysla a slepého v sesli
- sypají sice, však zkouší se smát.

Snad nad stády v stepi supi se snesli,
súpí a ztahují strach z sítin snů.
Sice si v Assisi Sisi sny kreslí,
však – ztrhaná strádáním – bez odstínů.

Daniel Mužátko

Harry Potter

a KÁMEN MUDRCŮ

J.K. Rowlingová

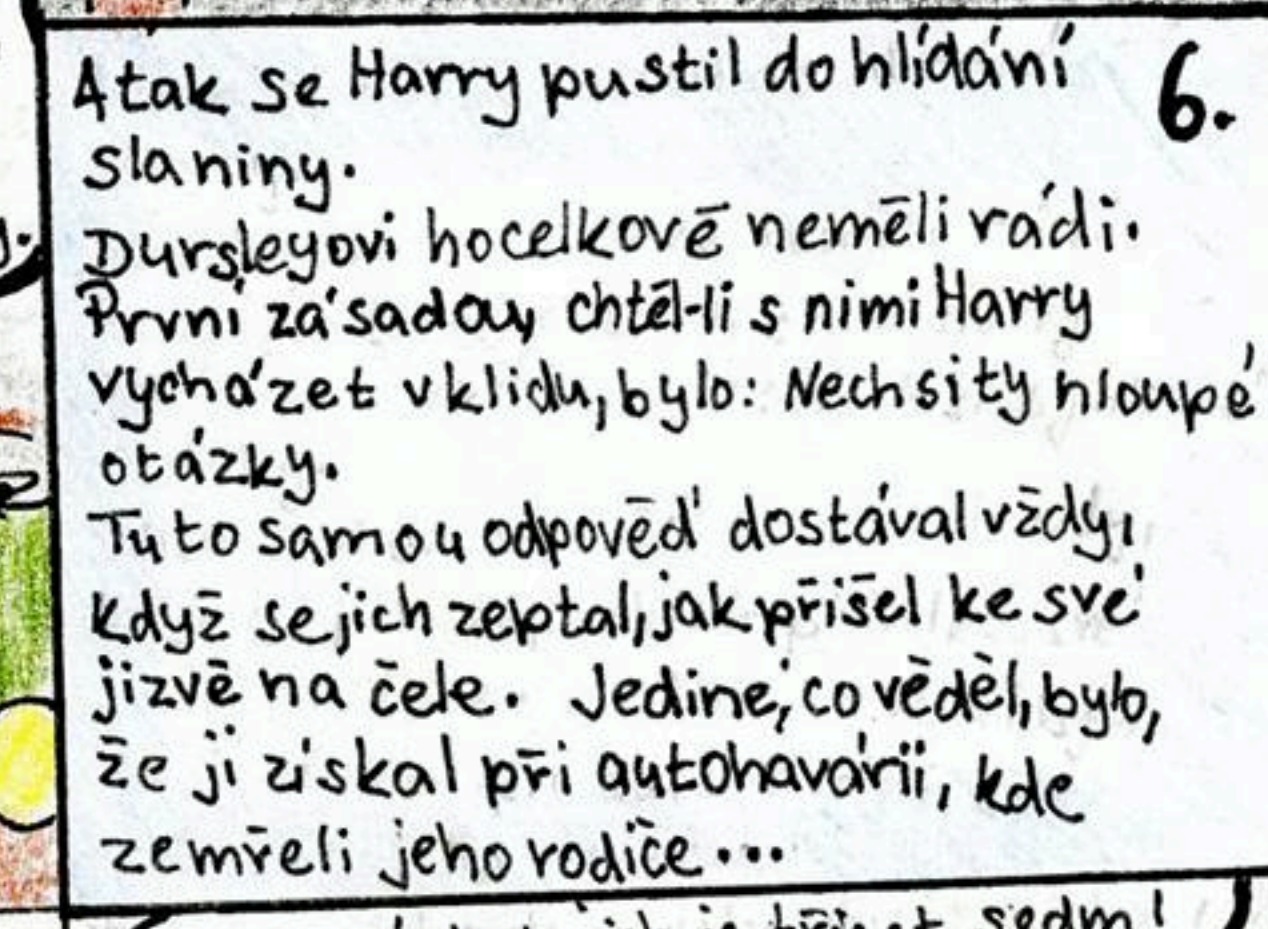
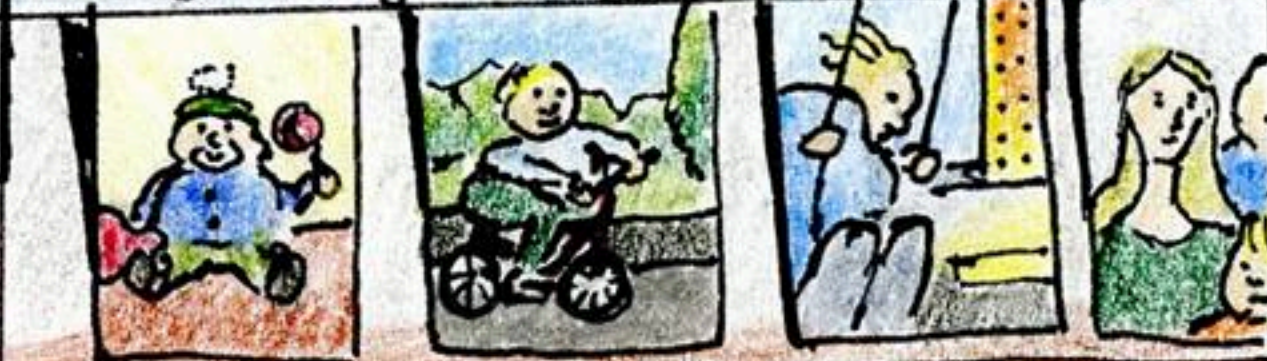
KAPITOLA DRUHÁ

SKLO, KTERÉ ZMIZELO

Ode dne, kdy se Dursleyovi probudili a našli na prahu přede dveřmi svého synovce, uplynulo bezmála deset let. Ale Zobí ulice se od té doby nezměnila.

Ani u Dursleyových se téměř nic nezměnilo. Jen fotografie na krbu ukazovaly, kolik času mezitím uplynulo. Dudley už doopravdy nebyl malým dítětem.

Avšak v celé místnosti se nenašla jediná známka, že by v domě žil ještě jiný chlapec. Harry Potter tam nicméně stále byl. V tuto chvíli ještě spal, ale neměl spát dlouho...

10. Takže jich budu mít třicet... třicet...
Třicet devět drahousků.
Náš malý dareba chce dostat, co mu patří, zrovna tak jako jeho otec. Jsi pašák Dudley.

11. CRR CRR CRR

12.

13. špatná zpráva, Vernoně. Paní Figgová si zlomila nohu. Nemůže si HD na dnešek vzít! Co teď?!

Mohli bychom zavolat Marge...
Nemluv hlouposti. Víš, jak toho kluka nemůže vystát.

Paní Figgová si brala každý rok na Dudleyho narozeniny Harryho k sobě, aby je Dudleymu neukázal.

Mohli byste mě prostě nechat tady...
Aspoň jednou bych se mohl dívat v televizi, na co bych chtěl.

14. A až se vrátíme, najdeme dům v troskách?

Já bych ho přece do povětří neryhnil...

15. Třeba bychom mohli vzít s sebou a nechat ho v autě před ZOO.
To auto je nové, nemůže v něm sedět sám?
Já... nechci... aby... aby jel s námi!

Ty můj Dudloušku, neplač, maminka přece nedovolí, aby ti pokazili narozeniny.

16. Dudley ve skutečnosti neplakal doopravdy abylo to už kolik let, co doopravdy plakal (Věděl však, že když bude fňukat matka pro něj udělá vše).
A tak, když zazvonil jeho kamarád Piers Polkiss, okamžitě přestal dělat, že pláče.

17. Cink Cink

17. Vezmeme tě sebou, ale varuji tě předem, kluku - opovaž se něco vyřít, rozumíš, cokoli - a necháme tě v přístěnku až do Vánoce!

Já nic nevyvedu. Namouduši...

18. A tak, za půl hodiny, Harry pořád ještě nemohl uvěřit svému štěstí, že s nimi jede do zoo.

19. Když strýc Vernon řídil auto, velice rád si tětě řetuhji stěžoval.
Stěžoval si na všechno možné: lidé v práci, Harry, městská rada, Harry, banka a Harry - to byla jen některá z jeho oblíbených témat. Dnes ráno to byly motorky.

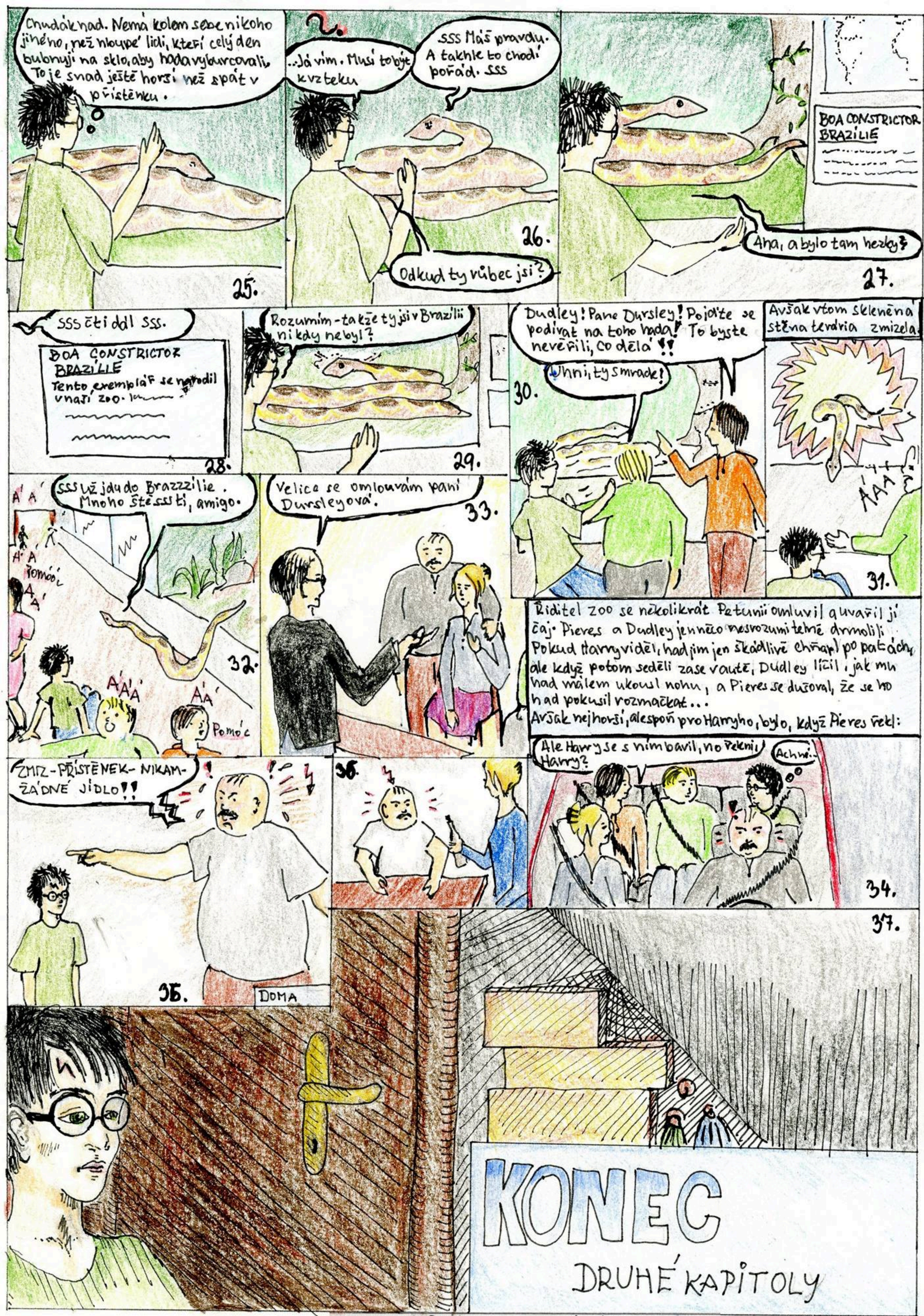
20. Hi Hi Hi
Hi Hi Hi
Máme se jedné motorce zdaleka ve vzduchu...
MOTORKY NELETJÍ!!!
Já vím, že ne. Tohle byl jen sen.

23. Itak to bylo pro Harryho za dlouhou dobu to nejhezčí ráno. V zoo viděl spoustu zvířat a když měli oběd v místní restauraci a Dudleymu přinesli malou klobásku, Vernon koupil Dudleymu větší a Harry dostal tu malou.
Později si samozřejmě říkal, že měl tušit, že je to všechno příliš krásné, než aby to vydrželo.

20. ...jezdí s tím jako s ilencí, chuligáni je ani.

22. Harry by raději, kdyby nic neřekl. Pokud Dursleyovi něco namáhali ještě víc než jeho otázky, pak to byly řeči o tom, že si něco počíná jinak, než by měl, a hesešlo na tom, zda, to bylo jen ve snu. Možná si mysleli, že by ho to mohlo přivést na nebezpečné nápady.

24. Tati, udělej něco, ať se pohne.
To je nuda. Pojď, Piers, půjdeme jinam.

Chudák had. Nemá kolem sebe nikoho jiného, než nloupe' lidi, kteří celý den bubnují na sklo, aby hada vyburcovali. To je snad ještě horší než spát v přístěnku.

...Já vím. Musí to být kvztek.

SSS Máš pravdu. A takhle to chodí pořád. SSS

26. Odkud ty vůbec jsi?

27. Ana, a bylo tam hezky?

BOA CONSTRICTOR BRAZILIE

SSS ěti ddi SSS.

BOA CONSTRICTOR BRAZILIE

Tento exemplář se narodil vnaří zoo. 1m

28.

Rozumím - takže ty jsi v Brazílii nikdy nebyl?

29.

Dudley! Pane Dursley! Pojďte se podívat na toho hada! To byste nevěřili, co dělá!!

30. Whni, ty smrade!

Avšak vtom skleněná stěna teďtá zmizela

SSS už jdou do Brazzlie. Mnoho štěstí, amigo.

32.

Velice se omlouvám paní Dursleyová.

33.

31.

Řídítel zoo se několikrát Petunii omluvil a uvařil jí čaj. Piers a Dudley jenněco nesrozumitelně drmolili. Pokud Harry viděl, had jim jen škádlivě chňapal po patkách, ale když potom seděli zase voutě, Dudley lížil, jak mu had málem ukousl nohu, a Piers se dušoval, že se ho had pokusil rozmačkat...

Avšak nejhorší, alespoň pro Harryho, bylo, když Piers řekl:

ZMIZ - PRÍSTĚNEK - NIKAM - ŽÁDNÉ JÍDLO!!

35.

DOMA

36.

Ale Harry se s ním bavil, no řekni!

Harry?

Ach ne...

34.

37.

KONEC

DRUHÉ KAPITOLY

zpracovaly: BOHUSLAVA ROSECKÁ, VĚCLAVA ROSECKÁ